

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 655/2567

นาย ว. กับพวก โจทก์ นาย ค. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 329

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 326 บัญญัติว่า "ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท" สำหรับคำว่า "ใส่ความ" นั้น ป.อ. มิได้นิยามศัพท์ไว้ว่ามีความหมายว่าอย่างไร แต่ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานอธิบายว่า หมายถึง พุดหาเหตุร้าย กล่าวหาเรื่องร้ายให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย โจทก์ที่ 1 ได้รับเอกสารหมาย จ.7 จากเจ้าของบ้านที่โจทก์ที่ 1 เช่า โจทก์ที่ 1 ตรวจดูแล้วมีข้อความในเอกสารเพียงบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่โจทก์ที่ 1 บอกแก่จำเลยว่าได้พาโจทก์ที่ 2 ไปพบแพทย์เกี่ยวกับอาการป่วยของโจทก์ที่ 2 เท่านั้น ส่วนข้อความอื่นไม่ใช่บทสนทนาระหว่างโจทก์ที่ 1 กับจำเลย การที่จำเลยลงข้อความในเอกสารหมาย จ.7 ที่มีลักษณะที่บิดเบือนทำให้ผิดแผกไปจากข้อเท็จจริงเดิมที่โจทก์ที่ 1 เล่าให้จำเลยฟัง มีการเสริมแต่งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเข้าไปใหม่อันเป็นการใส่ความโจทก์ทั้งสองต่อบุคคลที่สาม ซึ่งจะทำให้บุคคลที่สามเชื่อว่าหรือเข้าใจว่าโจทก์ที่ 2 เป็นโรคอหิวาตกโรคอย่างรุนแรง เป็นคนอันตรายมีพฤติกรรมทำร้ายเด็กผู้หญิงจนถูกโรงเรียนไล่ออกและเข้าถึงอาวุธปืนที่จะเป็นอันตรายต่อผู้ที่อยู่อาศัยใกล้บ้านได้ และโจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นบิดาปล่อยปละละเลยการกระทำที่เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นของโจทก์ที่ 2 ย่อมทำให้วิญญูชนทั่วไปดูถูกและเกลียดชังโจทก์ทั้งสอง โดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์ทั้งสองเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง การกระทำดังกล่าวจึงไม่อาจกล่าวอ้างว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริตเพื่อความชอบธรรมป้องกันตนหรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม ตามป.อ. มาตรา 329 (1) ได้

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 และให้จำเลยลงโฆษณาข้อความขอขมาและคำพิพากษาทั้งหมดลงในหนังสือพิมพ์พัทยาพิเฬ์และหนังสือพิมพ์อื่นในท้องที่อีก 2 ฉบับ รวมเป็นจำนวน 3 ฉบับ เป็นเวลา 15 วันติดต่อกัน และส่งข้อความขอขมาพร้อมคำพิพากษาทั้งหมดทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ให้แก่เจ้าของบ้านในหมู่บ้านพาราไดส์ วิลล่า 2 ทุกหลัง โดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณาหรือค่าใช้จ่ายทั้งหมด ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีมีมูลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลับว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ให้จำคุก 1 เดือน และปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ให้จำเลยลงโฆษณาคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 ในหนังสือพิมพ์พัทยาพิเฬ์และหนังสือพิมพ์อื่นในท้องที่อีก 1 ฉบับ เป็นเวลา 5 วัน ติดต่อกัน โดยให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าโฆษณา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ค่าขออย่างอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยฎีกา ศาลฎีกา

วินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า การกระทำของจำเลยเป็น การแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือป้องกันส่วน ได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 (1) หรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 บัญญัติว่า "ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่ น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐาน หมิ่นประมาท" สำหรับคำว่า "ใส่ความ" นั้น ประมวลกฎหมายอาญามีได้นิยามศัพท์ไว้ว่า มีความหมายว่าอย่างไร แต่ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานอธิบายว่า หมายถึง พูดยา เหตุร้าย กล่าวหา เรื่องร้ายให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย คดีนี้โจทก์ทั้งสองนำสืบโดยโจทก์ที่ 1 เบิกความว่า เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2563 โจทก์ที่ 1 ได้รับเอกสารหมาย จ.7 จากเจ้าของบ้านที่ โจทก์ที่ 1 เข้า โจทก์ที่ 1 ตรวจสอบแล้วมีข้อความในเอกสารเพียงบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่โจทก์ที่ 1 บอกแก่จำเลยว่าได้พาโจทก์ที่ 2 ไปพบแพทย์เกี่ยวกับอาการป่วยของโจทก์ที่ 2 เท่านั้น ส่วน ข้อความอื่นที่ปรากฏในเอกสารไม่ใช่บทสนทนาระหว่างโจทก์ที่ 1 กับจำเลย โดยจำเลยเคยไปหา โจทก์ที่ 1 ที่บ้านและเล่าเกี่ยวกับพฤติกรรมของโจทก์ที่ 2 ว่า พุดจาไม่ดีกับจำเลยและบุตรสาวของ จำเลย โจทก์ที่ 2 ได้โชว์และยกอาวุธปืนชี้ไปที่บ้านของจำเลย แต่ไม่ได้บอกว่าโจทก์ที่ 2 พุดจาไม่ดี กับบุตรสาวของจำเลย โจทก์ที่ 1 จึงบอกกับจำเลยว่า โจทก์ที่ 2 เป็นเด็กพิเศษคือมีอาการของโรค ออทิสติก โจทก์ที่ 1 เบิกความถึงโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นบุตรชายว่า มีอาการเพียงสมาธิสั้นและมีอาการ เป็นออทิสติกอ่อน ๆ ซึ่งมีหลายระดับ แต่สามารถทำกิจกรรมทั่วไปแบบปกติได้ ตามแฟ้มภาพและ เอกสารเกี่ยวกับการเรียนของโจทก์ที่ 2 ใบรับรองแพทย์ และไฟล์ภาพที่อยู่ในแฟลชไดรฟ์ นอกจากนี้โจทก์ที่ 1 ได้ตอบคำถามค้านของทนายจำเลยว่า ในการพูดคุยกับจำเลย โจทก์ที่ 1 ได้ พยายามอธิบายว่า โจทก์ที่ 2 มีอาการป่วยเป็นออทิสซึม โดยต้องไปพบแพทย์ปีละ 3 ครั้ง แต่ใน ระหว่างที่พูดคุยกันอยู่นั้นจำเลยโต้แย้งว่าโจทก์ที่ 2 ถืออาวุธปืนอยู่ในมือ ซึ่งโจทก์ที่ 1 ก็ไม่ทราบ เรื่องมาก่อน โจทก์ที่ 1 ไม่เคยใช้น้ำเสียงก้าวร้าวหรือพุดจาไม่ดีกับจำเลยและไม่เคยพุดกับจำเลยว่ โจทก์ที่ 2 ไปทำร้ายร่างกายเด็กผู้หญิง ทั้งโจทก์ที่ 1 ตอบคำถามตั้งว่า บ้านของโจทก์ที่ 1 ไม่มีอาวุธ ปืน ส่วนจำเลยนำสืบว่า เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2563 ลูกสาวของจำเลยบอกว่าโจทก์ที่ 2 มีอาวุธปืน อยู่ในมือ จำเลยจึงออกไปยืนตรงลานบาปึกกลางแจ้ง มองเห็นโจทก์ที่ 2 ยืนอยู่ที่หน้าต่าง จำเลย พุดทักทายโจทก์ที่ 2 แต่โจทก์ที่ 2 พุดว่า ให้จำเลยหุบปาก จำเลยบอกโจทก์ที่ 2 ว่า ไม่ควรพุด แบบนี้ หรือจะให้บอกพ่อซึ่งหมายถึงโจทก์ที่ 1 แต่โจทก์ที่ 2 ก็พุดหยาบคายอีก และยกอาวุธปืนอัน เล็กเล็งตรงไปที่จำเลย จำเลยจึงวิ่งหนีเข้าบ้านและส่งบุตรสาวทั้งสองไม่ให้ออกนอกบ้าน แล้วไป บ้านของโจทก์ทั้งสอง จำเลยแจ้งโจทก์ที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 2 เล็งอาวุธปืนไปที่ลูกสาวของจำเลยและ จำเลย และโจทก์ที่ 2 พุดจาหยาบคาย จำเลยจึงบอกให้โจทก์ที่ 1 เอาอาวุธปืนมาออกจากโจทก์ที่ 2 และอย่าพุดหยาบคายอีก โจทก์ที่ 1 บอกจำเลยว่โจทก์ที่ 2 มีอาการของโรคออทิสติกรุนแรงซึ่ง จำเลยไม่รู้จักอาการนี้มาก่อน และโจทก์ที่ 1 เล่าให้ฟังว่าโจทก์ที่ 2 มีประวัติไม่ดีกับเด็กผู้หญิง ทำร้ายพวกเขาที่โรงเรียน ในห้างสรรพสินค้า และหลายที่ที่โจทก์ที่ 2 ไป โจทก์ที่ 2 พยายามเตะ พวกเขา ดึงผม โจทก์ที่ 1 กำลังหาทางบำบัดรักษาด้านจิตเวชให้กับโจทก์ที่ 2 อยู่ และโจทก์ที่ 1 ต้อง ให้โจทก์ที่ 2 เรียนที่บ้าน เพราะว่าถูกไล่ออกจากโรงเรียนจากการทำร้ายนักเรียนคนอื่น ในระหว่างนั้นโจทก์ที่ 2 ก็ได้ออกมาที่ลานหน้าบ้านและเล็งอาวุธปืนไปที่จำเลยและลูกสาวทั้งสอง คน แต่โจทก์ที่ 1 บอกว่ามันเป็นแค่ของเล่น ดังนั้น พฤติการณ์ที่จำเลยนำสืบมาจึงเป็นเรื่องที่อ้างว่ จำเลยทำหนังสือตามเอกสารหมาย จ.7 ไปตามที่ได้รับคำบอกเล่าของโจทก์ที่ 1 และที่เห็นโจทก์ที่

2 เล็งอาวุธปืนใส่ ซึ่งหากเป็นความจริงแล้วย่อมถือว่าเป็นภัยอันตรายที่ร้ายแรงต่อจำเลยและ บุตรสาวทั้งสามรวมทั้งบุคคลอื่นที่พักอาศัยในหมู่บ้านเดียวกัน ที่จำเลยจะใช้สิทธิป้องกันตนได้ แต่ โจทก์ทั้งสองนำสืบให้เห็นแล้วว่า โจทก์ที่ 1 บอกจำเลยเพียงว่า โจทก์ที่ 2 เป็นเพียงสมาธิสั้นและ เป็นโรคอหิวาตกโรคอ่อน ๆ ต้องไปพบแพทย์ปีละ 3 ครั้ง เมื่อจำเลยโต้แย้งเรื่องอาวุธปืนที่โจทก์ที่ 2 ถืออยู่ในมือ โจทก์ที่ 1 ก็ไม่ทราบเรื่องและโจทก์ที่ 1 ไม่เห็นว่าโจทก์ที่ 2 มีอาวุธปืนตามที่จำเลย กล่าวอ้างมาก่อน และยืนยันว่าที่บ้านของโจทก์ที่ 1 ไม่มีอาวุธปืน โดยเฉพาะโจทก์ที่ 1 ไม่เคยพุดจา ไม่ติดกับจำเลยและไม่เคยเล่าให้จำเลยฟังว่าโจทก์ที่ 2 ไปทำร้ายเด็กผู้หญิงคนอื่นโดยโจทก์ที่ 1 มี พยานหลักฐานอันได้แก่ หลักฐานทางการศึกษาและภาพกิจกรรมของโจทก์ที่ 2 และไฟล์ภาพที่อยู่ใน แฟลชไดรฟ์ โดยมีใบรับรองแพทย์ มาแสดงว่าโจทก์ที่ 2 เป็นผู้มีสมาธิสั้นและโรคอหิวาตกโรค เท่านั้น นอกจากนี้โจทก์ทั้งสองยังมีนายคิต สามิของเจ้าของบ้านที่โจทก์ที่ 1 เช่าและนางสาว สุคนธรสที่เบิกความสนับสนุนว่า โจทก์ที่ 2 มีอาการของโรคอหิวาตกโรคอ่อน ๆ และดูปกติเป็นคน ใจเย็น ๆ แต่จำเลยกลับนำสืบเพียงกล่าวอ้างว่าเป็นคำบอกเล่าของโจทก์ที่ 1 เท่านั้น โดยจำเลยไม่ได้ นำแพทย์ที่ออกใบรับรองหรือทำการรักษาโจทก์ที่ 2 มานำสืบหักล้างให้เห็นว่าโจทก์ที่ 2 เป็นโรค อหิวาตกโรคอย่างรุนแรงอย่างไรเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้าง ทั้งที่จำเลยเบิกความว่าไม่เคยรู้จักโรค อหิวาตกโรคมาก่อน โดยเฉพาะที่จำเลยอ้างว่ามีคนในละแวกบ้านของจำเลย จำนวน 3 ครอบครัวและ พนักงานรักษาความปลอดภัย 1 คนมีปัญหาเกี่ยวกับโจทก์ทั้งสอง แต่กลับไม่นำบุคคลดังกล่าวมา เบิกความสนับสนุน สำหรับพฤติการณ์ที่โจทก์ที่ 2 ทำร้ายเด็กผู้หญิงและถูกไล่ออกจากโรงเรียน จำเลยก็ไม่ได้นำครูที่โรงเรียนของโจทก์ที่ 2 หรือพยานที่รู้เห็นมาเบิกความสนับสนุนพฤติกรรม ดังกล่าว ส่วนที่จำเลยถามค้านโจทก์ที่ 1 เพียงว่า ครูประจำชั้นชาวต่างชาติประเมินโจทก์ที่ 2 ใน เรื่องความสัมพันธ์กับครูและความสัมพันธ์กับเพื่อนต้องปรับปรุงนั้น จะมีความหมายว่าต้อง ปรับปรุงในเรื่องใด อย่างไร กลับไม่ปรากฏ ทั้งเป็นการประเมินที่แตกต่างกับการประเมินของ ครูประจำชั้นชาวไทยของโจทก์ที่ 2 ซึ่งประเมินว่าดีกับพอใช้ จึงไม่อาจพอให้รับฟังได้ว่าโจทก์ที่ 2 มี พฤติกรรมตามที่จำเลยกล่าวในหนังสือเอกสารหมาย จ.7 รวมทั้งที่ทนายจำเลยถามค้านโจทก์ที่ 1 ว่าขณะเกิดเหตุโจทก์ที่ 2 ไม่ได้ไปโรงเรียน โดยมีโจทก์ที่ 1 สอนที่บ้านนั้น ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่แปลก เพราะช่วงเกิดเหตุวันที่ 12 เมษายน 2563 ตรงกับวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดและโจทก์ที่ 1 เคยมี อาชีพเป็นครูสอนหนังสือที่จะสอนบุตรของตนที่บ้านได้ ดังนั้น ย่อมไม่อาจสนับสนุนว่าโจทก์ที่ 2 ถูกโรงเรียนไล่ออกและต้องเรียนอยู่ที่บ้าน สำหรับอาวุธปืนที่จำเลยอ้างว่าโจทก์ที่ 2 เล็งมาที่จำเลย และบุตรสาวทั้งสองซึ่งพฤติการณ์ดังกล่าวย่อมถือว่ามีกระทำความผิดกฎหมายอาญาและเป็น พฤติกรรมที่ร้ายแรงที่จำเลยสามารถแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจให้ขอหมายค้นต่อ ศาลเพื่อทำการตรวจค้นและยึดอาวุธปืนตามข้อกล่าวหาของจำเลยได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ สมเหตุสมผลและย่อมกระทำได้อย่างง่าย แต่จำเลยกลับไม่ได้กระทำ แม้ต่อมาในเวลาใกล้เคียงกัน จำเลยจะถูกนางสาวสกุลทิพย์ซึ่งเป็นภริยาของโจทก์ที่ 1 และมารดาของโจทก์ที่ 2 แจ้งความ ร้องทุกข์ว่าถูกจำเลยทำร้ายร่างกายและทำให้เสียทรัพย์ จำเลยก็ไม่เคยแจ้งความร้องทุกข์ต่อ เจ้าพนักงานตำรวจในเรื่องที่โจทก์ที่ 2 เล็งอาวุธปืนใส่จำเลยและบุตรสาวมาก่อน ในทางกลับกัน นอกจากจำเลยจะยอมชดเชยค่าเสียหายในค่าโทรศัพท์เคลื่อนที่แล้ว ยังมีการตกลงเรื่องที่ทำ จดหมายไปใส่ในตู้ภายในหมู่บ้านว่าจำเลยจะทำหนังสือขอโทษฝ่ายโจทก์ที่ 1 เนื่องจากกระทำลง ไปเพราะเป็นการเข้าใจผิด พยานหลักฐานของจำเลยจึงมีลักษณะเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มี พยานหลักฐานใดมาสนับสนุนและไม่สามารถรับฟังหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ทั้งสองได้ จึงต้อง

ฟังว่าจำเลยลงข้อความในเอกสารหมายเลข 7 ที่มีลักษณะที่บิดเบือนทำให้ผิดแผกไปจากข้อเท็จจริงเดิมที่โจทก์เล่าให้จำเลยฟัง ที่มีการเสริมแต่งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเข้าไปใหม่อันเป็นการใส่ความโจทก์ทั้งสองต่อบุคคลที่สาม ซึ่งจะทำให้บุคคลที่สามเชื่อว่าหรือเข้าใจว่าโจทก์ที่ 2 เป็นโรคจิตอย่างรุนแรง เป็นคนอันตรายมีพฤติกรรมทำร้ายเด็กผู้หญิงจนถูกโรงเรียนไล่ออกและเข้าถึงอาวุธปืนที่จะเป็นอันตรายต่อผู้ที่อยู่อาศัยใกล้บ้านได้ โดยที่อาการของโรคจิตหรือออทิซึมนั้นมีลักษณะอาการของแต่ละคนแตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับว่ามีอาการเป็นมากหรือน้อยแตกต่างกันเพียงใดดังที่เห็นได้จากคำเบิกความของโจทก์ที่ 1 และนายคิที่ว่าเป็นอ่อน ๆ และนางสาวสุนทรสว่าดูปกติดี เป็นคนเจียบ ๆ ส่วนจำเลยกลับบิดเบือนข้อเท็จจริงโดยยืนยันโจทก์ที่ 2 ว่ามีอาการรุนแรงถึงขั้นทำร้ายผู้อื่น เข้าถึงอาวุธปืนซึ่งเป็นอาวุธที่ร้ายแรง และโจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นบิดาปล่อยปละละเลยการกระทำที่เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นของโจทก์ที่ 2 ย่อมทำให้วิญญูชนทั่วไปถูกและเกลียดชังโจทก์ทั้งสอง โดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์ทั้งสองเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชังดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ได้วินิจฉัยมาแล้ว การกระทำความผิดกล่าวจึงไม่อาจกล่าวอ้างว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริตเพื่อความชอบธรรมป้องกันตนหรือป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 (1) ได้ ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

จุมพล ชวงษ์ · สุรินทร์ ชลพัฒนา · อดุลย์ ชันทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/655/2567>